עד הארכובה. שנתמט רגליה עד למעלה מן הארכובה שהיא טרפה וקפצר טרפה היא מיה: עד לנקביו. ונקביו בכלל קפצר טרפה היא הלכך עד לארכובה הוי ולד אבל עד לנקביו הוי עגלה כר' אלעזר דאמר ניטל שלה ואפי' בחייה מעמיה מעמלה הלכך לא מיה ובשמיעת חולין (דף מא.) מפרש הימי דמי חלל שלה כל שרוצה וגרלית אפרה: עד טבורו. אבל עד נקביו לא דליים ליה דרבי אלעזר ור' משום טרפה קפצר טרפה מיה: בין ר' יוחנן איבא ביניייהו דר' אלעזר. ותרוייהו אית להו טרפה מיה: מלמעלה. שנתפך מגולגלתו: אטומה. אפרה: כמין אפקתא דדיקלא. שהדקל למטה יפה ומתפצל מלמעלה כך היו ידיו ורגליו על כתפו ומלמטה הוא בלא טורה: מוסמסין. מעוכין קלת ולא כל כך כפניו טוחות: כי פליגי בפניו טוחות. שאין טורה בהן מיכרת לגמרי: ואיפכא איתמר. ולא משום טורך *מפיק לה אלא הכי גמר לה מרביה: לותביה ריש לקיש לר' יוחנן מהא. דאם איתא ליתני פניו טוחות. אבל בפניו מוסמסין ליכא לשנויי הכי דהא מיכרת בהן הטורה ולאו אטום הוא דאטום הייט אפר בגמרי: לחומרא. שנטמאתם אותה שנועים משום פפק נקבה: חומרא דאתי לידי קולא הוא. לכיון דולד הוא יהבימו לה ימי טוהר מיהא ל"ג דחכר ומטהריתו לדם דאיתה שלא כדין דטמאתה נדה היא דלאו ולד הוא: בבהמה אסור באכילה. אם נשחטה אמו ונמצא במעיה וכל שכן יצא לאויר העולם דנפל הוא ובנלה: מותר באכילה. דכתיב (ויקרא יא) כל בבהמה תאכלו כל הנמצא בבהמה תאכלו וכלבד שיהיו לו פרסות או פרסה כדאמר בבהמה המקשה לולד (חולין פט.): השסועה. דחמנא אסרה לכתיב (דברים יד) את זה לא תאכלו וגו' השסועה: רב סבר. הא דאסר דחמנא כשנמצאת במעי בהמה אסורה דהא בריה בעלמא אגמריה. אותו המין אסר אבל אם נמצאת במעי פרה מותר: ר' חנינא בן אנטיגנוס. בנכור קאי וקאמר דהוי מוס ומדפסל ליה לקרבן מכלל דלהדיוט שרי וקשיא לתרוייהו דהא אפי' יצא לאויר העולם שרי ושמואל לא שרי אלא במעי אמו. והא דאקשי רב שימי טפי לרב מדשמואל משום דגביה הוה קאי וכר בריה הוה כדאמר בפרק כל הבשר (שם קיא:) רב אקלע לבי רב שימי בר חייא בר בריה: שימי אח. בבהמה דוכתין אשכחן דמהדר ליה רב הכי שימי אח ובראה בעיני משום דבר בריה הוה וקאמר ליה הכי משום מביטויה כלומר אתה יודע להשיבני. ואני שמעתי שמדת נעיות היה בו ברב שלא היה זוקף עיניו למעלה הלכך לא היה מכירו ולא נהירא לי שהרי לא מצינו שאמר רב כך לשום אדם אלא זה אמר כן בבהמה מקומות כאן ובמנחות (דף קי.). ועוד שמעתי משום דתרוץ הוה ודחיק ליה כי ההיא דאמר *(במועד קטן (דף כט)) דחמנא ליטזנה מכיסופיה דרב שימי ולא היא דהתם רב שימי בר אבי הוה דחיק ליה לרב פפא: ששדרתו עקומה. הא דרבי חנינא דמשמע דחיי לאו שני גבין ממש אלא ששדרתו עקומה (כה) ורגלין כשתים: יש בעוברין. שיצאו לאויר העולם בשאורין משום נבלה: לאו יצא מכלל עוברין. דהכי אע"ג דלא כלו מדשיהן כי נמצאו במעי אמן שרו אבל הא אפי' במעי אמו אסור ובקשינן לשמואל: רב מתרץ לטעמיה. דרב לא צריך לתרוצי אלא משום היא גופה דלא משמעת שפיר דהא ריש"ל כשיצאו לאויר העולם מיירי וסיפא דקתני יצא משמע דעלה קאי וכשיצאו לאויר העולם משמע דמותר ואי אפשר לומר כן הלכך צריך להוסיף עליה אבל במעי אמו שרי דכתיב כל בבהמה תאכלו בפרק בהמה המקשה (חולין פט.): יצא מי שיש לו שני גבין וכו'. דכי כתב רחמנא השסועה למיסר במעי אמו אסרה דהא מין בפני עצמה ליתא: ושמואל

[חולין מה:]

[חולין כה: לב: [תמורה יא:]]

[ריש מפרק]

[לקמן כמי לעיל יחד]

גליון השי"ס

גמ' בפרי מוסמס ולאיבכא • כתיב אם שכח מו ע"ל הנמסים לד ע"ל : תוס' ד"ה אסר וכו' וכמנין זה יש בריש חולין. ריש ל"ל ד"ה כרים סמלון. וכן בפרקין ם ע"ל ובריב קבר ע"ב ונסמוחת ע"כב

ביצה מב:

בכורות מב:

חולין סב: ופ"ם

[בכורות מב:]

פ"ם בנכורות דל"ג מסול לעבודה

[מנחות כפ: קי: ופ"ם פרק"ב בכורות שם ופ"ם פרק"ו]

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) גמ' בין ר' יוחי לר' יוחנן איכא ביניייהו דר"ל • ר"ב עיין חולין ה ע"ל תוס' ד"ה דלמא וכו' שבתנו דליכא מאן דפליג ובמנחות יא ר' יוחנן ובמנחות כאן ובמנחות (דף קי.). ועוד שמעתי משום דתרוץ הוה ודחיק ליה כי ההיא דאמר *(במועד קטן (דף כט)) דחמנא ליטזנה מכיסופיה דרב שימי ולא היא דהתם רב שימי בר אבי הוה דחיק ליה לרב פפא: ששדרתו עקומה. הא דרבי חנינא דמשמע דחיי לאו שני גבין ממש אלא ששדרתו עקומה (כה) ורגלין כשתים: יש בעוברין. שיצאו לאויר העולם בשאורין משום נבלה: לאו יצא מכלל עוברין. דהכי אע"ג דלא כלו מדשיהן כי נמצאו במעי אמן שרו אבל הא אפי' במעי אמו אסור ובקשינן לשמואל: רב מתרץ לטעמיה. דרב לא צריך לתרוצי אלא משום היא גופה דלא משמעת שפיר דהא ריש"ל כשיצאו לאויר העולם מיירי וסיפא דקתני יצא משמע דעלה קאי וכשיצאו לאויר העולם משמע דמותר ואי אפשר לומר כן הלכך צריך להוסיף עליה אבל במעי אמו שרי דכתיב כל בבהמה תאכלו בפרק בהמה המקשה (חולין פט.): יצא מי שיש לו שני גבין וכו'. דכי כתב רחמנא השסועה למיסר במעי אמו אסרה דהא מין בפני עצמה ליתא: ושמואל

[ריש כתמים מב:]

בוסף ר"ש"י טרפה אינה חיה. אין פוסה לחיות (חולין מב.). ניטל ירך. ממקום מיכורו נטוקא דאטמא, וחלל שלה. כלומר לא שיטול העצם עם קלת הבשר הפנימי ואפלו בשר העליון והטור עד מלי הירך לו שלשיתו ותוסה לת המכה, ולהם טרפה הוא דהוא, כדאמר (שם טו.) בהמה שנתמט רגליה, דהייט אחרונים, מן הארכובה ולמעלה טרפה, אבל כשנטל כל הבשר עד שנראית גופה של מקום הסתם כפיון אלא קיבוריא בנבל"ל, נבלה. ופפיטו נמיי מעמאה (חולין כח.) ופפיטו מפרכסת (שם לב:) אע"פ שהיא עדיין חיה מעמאה בנבלה, דכתמה היא לא כחיה (תמורה יא:). המפלת עד החוכה. מתוחכת בלורה בחיתון אלבעות (לעיל יח.). אמו טמאה לידה. ותבר מותר זכר לימי טוהר ומותר נקבה לענין טומאה, דמתוקינן לה בלידה ודאיתא ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה, דאמרינן הלך אחר הרוב ורוב נשים ולד מעלית ילדן אלא שימוק, ואין חרשישין שמא מגוף אטום באתה. לומר לא יהיו לה ימי טוהר שמא אינו ולד. ואינה טמאה ליה (בכורות יח.). בני רבי חייא. יהודה וחזקיה שמן (ע"ז מו.). נפיק לקרייתא. לנפרס לאלות שדוחיהן (בילה ט:) להתפנק בעבודת אחתסם (בכורות יח.). באשה אינו ולד. ואינה טמאה ליה (בכורות מג.): בבהמה אסור באכילה. כנבילה, דנפל הוא ונמת דמי ולא מהניא ליה שחיטה (שם). שיש לה ב' בבין. ולכך נקראת שסועה, תאומה (חולין ם.). שימי אח. אחה הוא המקשה לי, נחמיה (מנחות כט.) חכם גדול כמותך אינו יודע לאמרן (בכורות מג.): בהמיה אחה הוא שימי חכם גדול ומקשה לי דבר זה, רש לומרים רב לא היה זוקף עיניו אלא טוכשן כל שעה משום לגיעות (מנחות קי.). ששדרתו עקומה. ממרי דמשמע מי, לאו בשני גבין ממש קאמר, אלא ששדרתו עקומה ומיחזי כגבין ושדרלות הרגה, וכי קאמינא אלא בשני גבין ממש (בכורות שם).

[בכורות יא:]

[בכורות מב:]

[בכורות מב:]

[בכורות מב